

[Kaj Poulsen]

»Således som udsigterne for økonomien, arbejdsmarkedet og den teknologiske udvikling tegner sig, vil der blive stillet store omstillingskrav til arbejdstagere, virksomheder og arbejdsmarkedsmyndigheder.«

Dette udsagn er vi i Socialdemokratiet 200 pct. enige med regeringen i. Men så er det også slut med ros, hvad angår denne redegørelse. Vi forstår ikke, hvorfor ministeren ikke kommer med nogle bud på disse store krav til fremtidens arbejdsmarked eller i bedste fald kommer med nogle hentydninger, så alle, der interesserer sig for fremtidens arbejdsmarked, kan se, at ministeren vil noget. Der er utilstrækkelige hentydninger, eller også er det formuleret således, at man ikke kan se, om regeringen overhovedet har nogen bud på disse store problemer for fremtidens arbejdsmarked.

Vi tror, arbejdsministeren har givet op over for de problemer, som skal løses. Det er vores opfattelse, at ministeren ikke fremlægger en redegørelse om en offensiv arbejdsmarkedspolitik, men en redegørelse for en arbejdsmarkedspolitik, som kan betegnes som laden-stå-til eller en passiv politik.

Vi er som sagt enige med ministeren i, at vi er nødt til at give arbejdskraften muligheder for at tilegne sig øgede kvalifikationer. Vi er også enige i, at der må stilles krav til virksomhederne om en bedre personaleplanlægning. Arbejdskraftens kvalifikationer kan kun øges ved, at der gives muligheder for uddannelse.

Ministeren siger i redegørelsen, at de arbejdsmarkedsrettede uddannelser skal fordobles over en 10-årig periode for at nå dette mål. Det tror vi ikke er nok, eller vi vil sige: det er naturligvis ikke nok. Med de produktionsmetoder, vi i dag kan se bliver fremtidens, og med det antal lønmodtagere, som i dag er uden egentlig erhvervsuddannelse, er det klart, at ministeren her skyder alt, alt for lavt.

Vi finder det underligt, at regeringen i en arbejdsmarkedspolitisk redegørelse ikke finder anledning til overhovedet at beskæftige sig med de 220.000 ledige, vi har i dag, og som regeringen selv skyder på i 1987 vil blive 250.000-260.000, men som Det Økonomiske Råds formandskab siger vil blive over 300.000. Ikke et ord, ikke en antydning om, hvad regeringen agter at gøre på dette område. Det er katastrofalt.

Heller ikke et ord om de langtidsledige, som på trods af uddannelsesstilbud ikke får mulighed for beskæftigelse, og hvor mellem 10.000 og 20.000 i 1987 og 1988 kan forvente at komme på nedsatte dagpenge. Ikke et ord.

Vi kan vel forvente, at ministeren i lighed med, hvad andre ministre i denne regering har gjort ved lignende lejligheder, siger: nu må vi undersøge – eller: der vil komme forslag senere. Eller vi kan måske forvente, at ministeren vil fortælle os her i dag, at der vil komme en senere redegørelse. Ikke et ord om de store, aktuelle problemer. Ministeren tager de alvorligste problemer, vi har på arbejdsmarkedet, i stiv arm. Han har ofret ganske få linjer på områder, hvor der er kolossale problemer i dag.

Det er bl.a. kvindearbejdsløsheden. Vi ved i dag, at andelen af de arbejdsløse, som er kvinder, nærmer sig de 70 pct. Alligevel siger ministeren kun almindeligheder, og at det kræver holdningsændringer hos alle andre end hos dem, hvor det måske er mest nødvendigt, nemlig regeringen. Regeringen giver bare op over for problemerne. Pæne ord og talemåder gør det ikke. Vi må have nogle bud fra regeringen om, hvad den agter at gøre. Det er vel det, man bruger redegørelsesdebatter til.

Ungdomsarbejdsløsheden: ligeledes kun få ord. Ministeren vil undersøge, skriver han. Hvor lang tid skal disse undersøgelser stå på? Hvad har regeringen tænkt sig der skal gøres? Ikke et ord i redegørelsen.

Man må her huske på, at det eneste, denne regering har foretaget sig på dette område, er at skære næsten samtlige initiativer bort, der skulle bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, således at det flyder.

Om arbejdstid og tryghed i ansættelsen svinger ministeren sig op til at fortælle, at en mere fleksibel arbejdstid kan bidrage til disse punkter. Tak skal du ha'! Vi troede faktisk, at tryghed i ansættelsen og arbejdstidsproblematikken drejede sig om noget helt andet. Tiden her i dag levner ikke mulighed for at belære ministeren om det, men hvis ministeren er interesseret, kan han få enetimer bag efter, og det skal ikke koste ham noget. Jeg tror faktisk, det er nødvendigt.

Regeringen taler meget om lovgivning angående medejendomsret. Senest har vi i dag hørt, at man har svært ved at blive enig om at komme frem med nogle forslag. Ikke et